

ขบวนการสหภาพแรงงาน ในญี่ปุ่น :

เงื่อนไขของชนชั้นผู้ใช้แรงงานญี่ปุ่น
และภาระหน้าที่สำคัญ ก่อนขบวนการสหภาพแรงงาน*

ชาญรงค์ หาญอมรเศรษฐ์

สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

* แปลจาก Toitsu Rosokon—Conference of Trade Unions for Promotion of a United Front (CTU—UF) “Trade Union Movement in Japan”, Tokyo : Kōiyo Printing Company, 1981.

1.

เงื่อนไขของชนชั้นผู้ใช้แรงงาน

กรรมกรเพิ่มขึ้น แต่ ชาวนาลดลง

จากสถิติตัวเลขของทางการเปิดเผยว่า ในปี 1980 มีกรรมกรในญี่ปุ่นทั้งสิ้น 38,007,800 คน (“กรรมกร” ใช้ในความหมายที่กว้างรวมทั้งกรรมกรสำนักงาน ลูกจ้างทั่วไป ครู และกรรมกรในธุรกิจอุตสาหกรรม) จำนวนกรรมกรมีประมาณ 66.6% ส่วนชาวนามีเพียง 9.8%

ในปี 1950 จำนวนกรรมกรเมื่อก่อนมีเพียง 44.6% และปีถัดมาเหลือเพียง 38.7% แต่กลับเพิ่มขึ้นมาใหม่อย่างรวดเร็ว การพัฒนาของทุนผูกขาดญี่ปุ่นภายใต้การควบคุมของสหรัฐฯ ในทศวรรษ 1950 ได้นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในทางเศรษฐกิจและในทางโครงสร้างทางชนชั้นของญี่ปุ่น กล่าวคือ มีจำนวนกรรมกรเพิ่มขึ้นอย่างมากมายทั้งจำนวนและเปอร์เซ็นต์ ขณะเดียวกันชาวนาก็ลดลงทั้งจำนวน และเปอร์เซ็นต์เช่นกัน กระบวนการนี้ได้เคลื่อนตัวด้วยความเร็วเป็นพิเศษในทศวรรษที่ 1960 ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาของ “อัตราการเจริญเติบโตอย่างสูง” ของ ระบบเศรษฐกิจทุนนิยมผูกขาดญี่ปุ่น

การรับใช้ผลประโยชน์ของทุนผูกขาดญี่ปุ่นซึ่งปฏิบัติภายใต้การควบคุมดูแลของ

สหรัฐฯ นั้น เป็นนโยบายพื้นฐานของพรรคเสรีประชาธิปไตยซึ่งเป็นพรรครัฐบาล มีการส่งสินค้าเข้า อันเป็นสินค้าเกษตรกรรมจากสหรัฐฯ เข้ามาในปริมาณที่มาก ซึ่งในทางตรงข้ามเป็นการกระทำต่อชุมชนชนบทที่ทำให้มีการส่งกรรมกรที่ได้รับค่าแรงต่ำให้เข้ามาทำงานอยู่ในโรงงานระบบทุนนิยมผูกขาด และในโครงการก่อสร้างตึกทั้งหลาย ทั้งหมดนี้เป็นนโยบายอัตราการเจริญเติบโตอย่างสูง และคือปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนระบบทุนนิยมผูกขาดญี่ปุ่น ให้เกิด “อัตราการเจริญเติบโตอย่างสูง” นั่นเอง

โครงสร้างทางอุตสาหกรรมของชนชั้นผู้ใช้แรงงาน

โครงสร้างทางอุตสาหกรรมของชนชั้นผู้ใช้แรงงาน มีดังต่อไปนี้:-

กรรมกรเหมืองแร่ 100,000 คน (คิดเป็น 0.3%)

กรรมกรก่อสร้าง 3,790,000 คน (คิดเป็น 10.0%)

กรรมกรหัตถกรรม 10,580,000 คน (คิดเป็น 28.1%)

กรรมกรขายส่งและปลีก 7,560,000 คน (คิดเป็น 20.0%)

กรรมกรขนส่งและคมนาคม 3,190,000 คน (คิดเป็น 8.5%)

กรรมกรด้านให้บริการ 7,900,000 คน (คิดเป็น 20.9%)

กรรมกรในภาครัฐบาล 2,020,000 คน (คิดเป็น 5.4%)

กรรมกรในบริษัทการเงิน ประกันภัย และที่ดิน 1,730,000 คน (คิดเป็น 4.6%)

กรรมกรอุตสาหกรรมไฟฟ้า แก๊ส ประปา และเครื่องจักรไอน้ำ 350,000 คน (คิดเป็น 0.9%)

ตัวเลขเหล่านี้ได้เปิดเผยให้เห็นฐานะสำคัญของกรรมกรในเมืองแร่ ก่อสร้างหัตถกรรม, ขนส่งและคมนาคม อุตสาหกรรม ไฟฟ้า แก๊ส ประปา และเครื่องจักรไอน้ำ

ทั้งหมดนี้รวมกันเป็นหนึ่งเท่าครึ่งของชนชั้นผู้ใช้แรงงาน แต่มีข้อสังเกตทางด้านกรรมกรในเมืองแร่มีจำนวนและเปอร์เซ็นต์ลดลงอย่างน่าใจหาย

ในปี 1959 กรรมกรเหมืองแร่มีจำนวน 600,000 คนคิดเป็น 3.1% แต่ปัจจุบันเหลือเพียง 100,000 คนทั้งนี้เป็นผลมาจากนโยบายของรัฐบาลและทุนผูกขาดจากทศวรรษที่ 1950 ถึงต้นทศวรรษที่ 1960 ซึ่งมีการเปลี่ยนจากถ่านหินมาใช้น้ำมัน และมีการปิดเหมืองถ่านหิน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เป็นการกระทำเพื่อตอบสนองนโยบายผูกขาดน้ำมันนานาชาติ ภายใต้การนำของทุนผูกขาดสหรัฐฯ ซึ่งผลของมันได้ทำลายเหมืองแร่ถ่านหิน และจำต้องปิดลง ในหลายๆ ส่วนของประเทศและได้สร้างปัญหาที่สำคัญให้แก่นโยบายพลังงานในอนาคตของญี่ปุ่น กรรมกรเหมืองแร่ถ่านหิน และกรรมกรที่เกี่ยวข้องจำนวนมากต้องตกงานและได้รับความเดือดร้อน

การเพิ่มขึ้นของกรรมกรในการจ้างงานที่ไม่แน่นอน

ระบบทุนนิยมญี่ปุ่นได้ประสบกับวิกฤตการณ์โครงสร้างอย่างร้ายแรงภายหลังวิกฤตการณ์น้ำมัน (Oil shock) ในปี 1973 ซึ่งเป็นผลมาจากเศรษฐกิจถดถอย ปรากฏการณ์ที่แสดงออกอย่างสำคัญอันหนึ่งของกรณีนี้ก็คือการจ้างงานที่มีความไม่แน่นอนมีเพิ่มมากขึ้น

ตัวเลขของทางการได้แสดงให้เห็นว่าในปี 1980 เงินทุนบริษัทมีถึง 1,000 ล้านเยน (5 ล้านดอลลาร์ : อัตราแลกเปลี่ยน 200 เยนเท่ากับ 1 ดอลลาร์) คิดเป็น 0.1% ของธุรกิจบริษัททั้งหมด แต่บริษัทใหญ่ ๆ เหล่านี้ กลับจ้างกรรมกรเพียง 13% ของกรรมกรทั้งหมดซึ่งจ้างปกติ

ได้มีการเลิกจ้างกรรมกรที่ทำงานตามปกติจำนวนมากออกจากบริษัททุนผูกขาด และบริษัทอื่น ๆ มาตั้งแต่ปี 1974 ภายใต้ข้ออ้างที่ว่า “เพื่อลดภาระทางด้านบริหาร” และได้ขดเขยจำนวนกรรมกรที่เลิกจ้างโดยใช้การจ้างกรรมกรทำงานบางเวลา (Part-time) และกรรมกรที่อยู่ภายนอกระบบ จำนวนกรรมกรที่ทำงานบางเวลาเพิ่มขึ้นมาเป็น 3,710,000 คน (คิดเป็น 9.6%) ในปัจจุบัน

บริษัททั้งหลายได้ใช้แรงงานของกรรมกรที่ทำงานบางเวลาจำนวน 58.3% ของบริษัททั้งหมดในจำนวนกรรมกรที่ได้รับการจ้างงานบางเวลานี้ 35% เทียบเท่ากับ กว่าสิบเปอร์เซ็นต์ของลูกจ้างทั้งหมด

กรรมกรภายนอกระบบมีเปอร์เซ็นต์เพิ่มขึ้นในกิจการบริการของบริษัทผูกขาดขนาดใหญ่ กรรมกรภายนอกระบบไม่ได้รับการว่าจ้างจากบริษัทโดยตรง แต่ได้รับการว่าจ้างจากผู้รับเหมารายย่อย และ “จากเงินให้กู้” และได้รับการคาดหวังให้ทำงานอย่างเดียวกันภายใต้เงื่อนไขที่เลวร้ายกว่าโดยทำงานร่วมกับเพื่อนกรรมกรที่ทำงานปกติ ในอุตสาหกรรมหลักและการต่อเรือก็ได้ใช้ระบบนี้เช่น บริษัทหลักญี่ปุ่น ใช้กรรมกรภายนอก 64,741 คน ขณะที่กรรมกรที่ทำงานตามปกติมีเพียง 62,124 คน ผู้หญิงจำนวน 2,360,000 คนได้รับการจ้างงานแบบทำงานบางเวลาซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยทำงานอยู่ในส่วนหัตถกรรม ขายส่ง ขายปลีก และการบริการ กรรมกรที่ทำงานบางเวลาได้รับการว่าจ้างในเงื่อนไขที่แย่มาก และกรรมกรเหล่านี้ได้เข้ามาอยู่ในประเภทซึ่งไม่ได้มีการจัดองค์การเลย เงื่อนไขที่ดำรงอยู่ขึ้นก็คือ การแข่งขันกันอย่างเอาเป็นเอาตายในหมู่กรรมกรด้วยกันเอง

ประชาชนในประเทศต่างๆ ได้รับคำแนะนำให้ระมัดระวังเงื่อนไขเหล่านี้ ซึ่งการผูกขาดของญี่ปุ่นสามารถเพิ่มขึ้นในการแข่งขันระหว่างชาติ และสามารถก่อให้เกิดผลกำไรก้อนใหญ่ได้

อัตราการว่างงานที่สูงขึ้น

จำนวนรวมของผู้ว่างงานเมื่อพิจารณาจากสถิติของทางราชการซึ่งดำเนินติดต่อกันมาตั้งแต่ปี 1975 โดยเฉลี่ยแล้วมีจำนวนไม่น้อยกว่า 1 ล้านคนต่อเดือน

ตามสถิติตัวเลขของรัฐบาลญี่ปุ่นยอดรวมของผู้ว่างงาน หมายถึงผู้ที่ไม่มีงานทำแต่สามารถทำงานได้ และพยายามหางานทำอย่างจริงจังตลอดสัปดาห์ ก่อนวันสำรวจสำมะโนประชากร หรืออีกนัยหนึ่งมีแต่ผู้ที่ทำงานได้ต้องการงาน และแสวงหางานทำเท่านั้นที่ล้มเหลวในการหาโอกาสที่จะทำงาน มากกว่าหนึ่งชั่วโมงต่อสัปดาห์

นอกจากนี้มีจำนวน 1,620,000 คนที่ไม่สามารถหางานทำได้มากกว่า 1 - 14 ชั่วโมงต่อเดือน ถ้าหากนับตัวเลขเหล่านี้เพิ่มเติมเข้าไปในประกาศของรัฐบาลเกี่ยวกับผู้ที่ไม่มีงานทำแล้ว อัตราการว่างงานของคนญี่ปุ่นในปี 1980 จะไม่ใช่ 2.0% ตามที่รัฐบาลอ้างแต่จะเป็น 7.0% ต่างหาก

จากการสำรวจการว่างงานของประเทศต่างๆ เราจะเห็นได้ว่าเยอรมันนีตะวันตก มีคนว่างงาน 3.8% สหราชอาณาจักร 7.4% สหรัฐฯ 7.1% ฝรั่งเศส 6.0% และอิตาลี 7.6% เมื่อเปรียบเทียบตัวเลขเหล่านี้เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าอัตราการว่างงานของคนญี่ปุ่นนั้นตรงกันข้ามกับที่รัฐบาลและทุนผูกขาดเอ่ยอ้าง ซึ่งที่จริงแล้วไม่ได้ต่ำไปกว่าประเทศทุนนิยมทั้งหลายแต่อย่างใดเลย

ข้อที่น่าสังเกตก็คือ ส่วนใหญ่ของผู้ที่ไม่มีงานทำจะอยู่ในวัยกลางคน ถึงวัยสูงอายุ นอกจากยอดรวมของกรรมกรผู้ที่ไม่มีงานทำแล้ว ผู้ที่มีอายุระหว่าง 25 - 30 ปี นับได้ 36.8% และผู้ที่มีอายุเกินกว่า 40 ปี นับได้ 42.1% ขณะที่

สัดส่วนของคนหนุ่มสาวที่ไม่มียานทำเป็น 21.1% หัวหน้าครอบครัวคิดเป็น 36.8% ของผู้ที่ว่างงานที่มีอายุต่ำกว่า 60 ปี ซึ่งการประกันการว่างงานคลุมเพียงแค่ 10 เดือนเป็นอย่างมาก ในขณะที่ต่ำสุดเพียงแค่ 3 เดือน ไม่มีผู้ใดมีคุณสมบัติพอที่จะได้บำนาญ เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในวัยกลางคนและวัยสูงอายุภายใต้ระบบประกันสังคมที่เลวของญี่ปุ่นได้รับความทุกข์ยากแสนสาหัสจากอัตราการว่างงานที่สูงขึ้น และเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าปัญหาการว่างงานของคนญี่ปุ่นอยู่ในระดับที่มีนัยสำคัญอย่างน่ากลัว

2.

เงื่อนไขการทำงาน

ทุนผูกขาดขนาดใหญ่ที่สองของโลก

เศรษฐกิจทุนนิยมญี่ปุ่นที่นำโดยทุนผูกขาดได้ตกอยู่ในการควบคุมของทุนผูกขาดสหรัฐ ฯ ด้วยกำลังยึดครองของสหรัฐ ฯ ภายใต้สนธิสัญญาพันธมิตรทางการทหารญี่ปุ่น-สหรัฐ ฯ ลักษณะของการปกครองญี่ปุ่นควบคุมโดยทุนผูกขาดมีพื้นฐานเช่นเดียวกับทุกวันนี้

เพื่อให้ใกล้ชิดกับรัฐ ทุนผูกขาดญี่ปุ่นได้รักษารัฐกิจขนาดเล็กไว้ใต้การควบคุมของตนไปพร้อมกับรักษาผู้รับเหมาขนาดเล็ก และกลางเช่นเดียวกับชนชั้นผู้ใช้แรงงานและชาวนา

การพัฒนาอย่างรวดเร็วในประวัติศาสตร์ของโลกทุนนิยมถูกกระทำโดยเศรษฐกิจทุนนิยมของญี่ปุ่นด้วยโครงสร้างนี้ ในทศวรรษที่ 1960

ญี่ปุ่นได้ก้าวขึ้นมาอยู่ในอันดับที่สองของโลกแทนเยอรมันตะวันตกรองจากสหรัฐ ฯ ในด้าน G.N.P. เมื่อปี 1968 ย้อนกลับมาดูจะเห็นว่าในปี 1956 ไม่มีธุรกิจของญี่ปุ่นแม้แต่รายเดียวติดอยู่ใน 100 อันดับของธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลกเลย (ในรูปของ turn over จากนิตยสาร “ฟอร์จูน” ของสหรัฐ ฯ) แต่มาในปี 1980 ญี่ปุ่นได้ก้าวขึ้นมาอยู่ในอันดับที่สองรองจากสหรัฐ ฯ ในจำนวนธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดมี บริษัทญี่ปุ่น 19 บริษัทที่ติดอันดับใน “ฟอร์จูน” เป็นที่รู้กันว่า “อัตราความเจริญเติบโตอย่างสูง” และการแข่งขันทางสากลอย่างจริงจังของญี่ปุ่น เป็นผลมาจากการคิดค้นประดิษฐ์ทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว และการปรับปรุงประสิทธิภาพแรงงาน แต่ปัจจัยดังต่อไปนี้สมควรได้รับความสนใจด้วย เช่น การเอารัดเอาเปรียบในอัตราสูงค่าจ้างต่ำ การสะสมของทุนอยู่ในระดับสูง สวัสดิการสังคมที่เลว มาตรการในการจัดเก็บภาษีกำไรของรัฐจากบริษัทขนาดใหญ่ และการคลังซึ่งเป็นการจัดเก็บที่เข้มงวดยิ่งกว่าประเทศทุนนิยมทั้งหลาย

การลดลงของค่าจ้างที่แท้จริง และการเปรียบเทียบอำนาจซื้อระหว่างประเทศต่าง ๆ

ในปี 1980 เป็นปีที่สำคัญของชนชั้นผู้ใช้แรงงานและขบวนการสหภาพแรงงานในญี่ปุ่น กล่าวคือ ในปีนี้เราสามารถเห็นการลดลงของค่าจ้างที่แท้จริง การลดลงครั้งแรกเริ่มมาตั้งแต่ปี 1952 ซึ่งเป็นปีที่มีการพิมพ์สถิติแรงงานออก

มาเป็นครั้งแรกโดยในปี 1980 จึงเป็นจุดหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญในขบวนการชนชั้นผู้ใช้แรงงาน

ทั้งรัฐบาลญี่ปุ่น และทศกษัตริย์ได้กล่าวไว้ว่า “ระดับค่าจ้างของญี่ปุ่นอยู่ในระหว่างกลุ่มที่สูงสุดของโลก ถัดจากสหรัฐและเยอรมันตะวันตกเท่านั้น” คงไม่มีใครปฏิเสธอย่างแน่นอนถ้าหากจะเปรียบเทียบระดับค่าจ้างของญี่ปุ่นกับประเทศต่าง ๆ โดยใช้อัตราแลกเปลี่ยนของแต่ละประเทศดังที่เป็นอยู่ ถ้าเช่นนั้นระดับของญี่ปุ่นจะอยู่เกือบ ๆ 70 % ของระดับของสหรัฐ ฯ และมากกว่าอิตาลี, ฝรั่งเศส และสหราชอาณาจักร แต่หากการเปรียบเทียบดังกล่าวย่อมน่าไกลจากความจริงเหลือเกิน

ในการเปรียบเทียบระดับค่าจ้างระหว่างประเทศนั้น มีความยากลำบากในแง่หลักวิชาค่อนข้างมาก วิธีการอันหนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงก็คือ การใช้อำนาจซื้อต่อค่าแรงรายชั่วโมง ทั่วโลกต่างรู้กันดีว่าระดับราคาและค่าเช่าในญี่ปุ่นนั้นแพงลิบลิ่วเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศทุนนิยมทั้งหลาย

เป็นการผิดพลาดอย่างยิ่งถ้าหากจะทำการเปรียบเทียบระดับค่าจ้างของกรรมกร ในประเทศต่าง ๆ โดยมีได้นำปัจจัยดังกล่าวข้างต้นไปพิจารณาประกอบด้วย ค่าจ้างที่แท้จริงของกรรมกรญี่ปุ่นลดลงจากวิธีที่ถูกต้องเพียง 49.70% ของกรรมกรอเมริกัน และ 63.65 % ของกรรมกรเยอรมันตะวันตก

นโยบายสวัสดิการคนยากจน

เป็นที่น่าสังเกตว่าระดับสวัสดิการสังคมของญี่ปุ่นนั้นต่ำกว่าประเทศทุนนิยมพัฒนาทั้งหลายอย่างมาก ค่าใช้จ่ายประกันสังคมในญี่ปุ่นคิดเป็น 5.5 % ของ G.N.P. ในขณะที่อิตาลีคิดเป็น 19.7 % เยอรมันตะวันตก 19.4 % ฝรั่งเศส 19.1 % สหราชอาณาจักร 13.6 % และสหรัฐ 11.7 % ส่วนในญี่ปุ่นคิดเป็นเพียง 1/2 หรือ 1/3 ของประเทศทางยุโรปเท่านั้น เหตุผลหลักของเรื่องดังกล่าวนี้ก็คือ ธุรกิจญี่ปุ่นให้เงินสนับสนุนการประกันสังคมเพียงเล็กน้อย ในฝรั่งเศส ลูกจ้างและกรรมกรถือประกันในกองทุนประกันผู้สูงอายุจำนวน 8.2 % และ 4.7 % ตามลำดับ และกองทุนประกันความเจ็บป่วย 13.45 % และ 5.5 % ในอิตาลี กองทุนเงินบำนาญพื้นฐานทั้งหมดถือโดยลูกจ้าง และมีกองทุนเพิ่มเติมอีกต่างหากโดยกรรมกรจ่าย 6.4 % ลูกจ้างจ่าย 14.7 % ดังนั้นลูกจ้างจึงถือประกันเป็น 2-3 เท่าของกรรมกร แต่ทว่าในญี่ปุ่นกลับไม่มีความแตกต่างระหว่างภาระที่ลูกจ้างกับกรรมกรถืออยู่เลย แต่ละคนจ่าย 5.3 % สำหรับการกองทุนสวัสดิการบำนาญ และ 4 % สำหรับการประกันสุขภาพที่ควบคุมโดยรัฐบาล

ความแตกต่างของค่าจ้างขนาดใหญ่

ความแตกต่างอย่างเห็นได้เด่นชัดระหว่างญี่ปุ่นกับประเทศทุนนิยมทั้งหลายก็คือ ช่องว่างของค่าจ้างระหว่างกรรมกรนั้น ค่อนข้างใหญ่มากในญี่ปุ่น

ค่าจ้างเฉลี่ยของกรรมกรชายในปี 1979 คือ 56.2 ต่อ 100 ของกรรมกรหญิง ส่วนในฝรั่งเศสคือ 87.1 เยอรมันนีตะวันตก 72.1 สหราชอาณาจักร 70.8 และสหรัฐ 61.0 ความแตกต่างจึงมีอยู่มากในญี่ปุ่น

ลักษณะอื่น ๆ ของญี่ปุ่น คือ ความแตกต่างขนาดใหญ่ระหว่างกรรมกรที่ได้รับการจ้างโดยธุรกิจขนาดต่าง ๆ เป็นที่แน่นอนเหลือเกินว่า ความแตกต่างในค่าจ้างเป็นเรื่องธรรมดาในทุกประเทศแต่ทว่าในญี่ปุ่นกลับแตกต่างไปมากกว่าประเทศพัฒนาทั้งหลาย

ถ้าเริ่มต้นจาก 100 ค่าจ้างเฉลี่ยของกรรมกรที่ได้รับการจ้างในธุรกิจที่มีลูกจ้างมากกว่า 1,000 คน คืออยู่ในระหว่าง 500-999 คน ตัวเลขเฉลี่ยคือ 86.5 ถ้าอยู่ระหว่าง 100-499 คนค่าเฉลี่ยคือ 61.2 ถ้าอยู่ระหว่าง 10-49 คนค่าเฉลี่ยคือ 55.6 และถ้าอยู่ระหว่าง 1-9 คนค่าเฉลี่ยคือ 34.3 ช่องว่างของค่าจ้างสูงสุดในธุรกิจจะยืนอยู่ที่ 3-1

ลักษณะพิเศษของชั่วโมงการทำงานอันยาวนานในญี่ปุ่น

เมื่อเผชิญกับเงื่อนไขทางเศรษฐกิจที่เลวลง ซึ่งเป็นผลมาจาก “วิกฤตการณ์น้ำมัน” ธุรกิจหลักของทุนผูกขาดญี่ปุ่นได้วางโครงการ “อย่างมีเหตุผล” จุดหนักอยู่ที่การยกเลิกการจ้างงานของกรรมกรที่ทำงานตามปกติ ในจำนวนกรรมกร 800,000 คน ถูกไล่ออกจากบริษัทมากกว่า 300 คน จำนวนกรรมกรที่ทำงานตามปกติใน

อุตสาหกรรมหัตถกรรมลดลง 5.2 % ในปี 1980 จากปีฐาน 1975 แต่ในช่วงเดียวกันผลกำไรที่เกิดขึ้นจากการทำงานของธุรกิจเหล่านี้เพิ่มถึง 5.8 เท่า

อะไรเป็นสาเหตุให้เกิดปรากฏการณ์นี้? มีหลายสาเหตุด้วยกันรวมทั้งการหน่วงเหนี่ยวการขึ้นค่าจ้าง แต่ที่สำคัญต่อกรรมกรก็คือ การยกเลิกการจ้างงาน บวกกับชั่วโมงการทำงานอันยาวนาน และวันหยุดที่สั้น ทั้งสองประการดังกล่าวดำรงอยู่เกือบจะไม่เปลี่ยนแปลง

ชั่วโมงการทำงานประจำปีของกรรมกร ในอุตสาหกรรมประเภทหัตถกรรมของปี 1978 ในญี่ปุ่นรวม 2,146 ชั่วโมง ในฝรั่งเศส 1,799 ชั่วโมง ในเยอรมันนีตะวันตก 1,728 ชั่วโมง ในสหราชอาณาจักร 1,957 ชั่วโมง และในสหรัฐ 1,934 ชั่วโมง จะเห็นได้ว่าชั่วโมงการทำงานอันยาวนานของกรรมกรญี่ปุ่นนั้นมากกว่าประเทศทุนนิยมทั้งหลายเมื่อเปรียบเทียบกับเยอรมันนีตะวันตก ซึ่งกรรมกรทำงานตลอดทั้งปีมีชั่วโมงทำงานที่น้อยที่สุด กรรมกรญี่ปุ่นจำต้องทำงานมากกว่า 418 ชั่วโมง ซึ่งเท่ากับจำนวน 3 เดือนของชั่วโมงทำงานของกรรมกรเยอรมันนีตะวันตก

การทำงานภายใต้แรงกดดันอย่างสูง

ถ้าเราถือเอาปี 1970 เป็นปีฐานซึ่งให้เท่ากับ 100 ผลผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้นในปี 1978 เป็น 122 ในสหราชอาณาจักร 122 ในสหรัฐ 136 ในเยอรมันนีตะวันตก 153 ในฝรั่งเศส และ 166 ในญี่ปุ่น

การเปรียบเทียบทางสากลในเรื่องผลิตภาพ
แรงงานของประเทศทั้งหลายต้องการให้นับการ
คิดค้นประดิษฐ์เทคนิคในการผลิตด้วย แต่จะ
เป็นการผิดพลาดอย่างยิ่งถ้าหากจะเว้นกล่าวถึง
ความจริงที่ว่า กรรมกรญี่ปุ่นถูกบังคับให้ทำงาน
อย่างเข้มข้นมากกว่าประเทศทุนนิยมใด ๆ

นี่จึงสามารถอธิบายได้เป็นอย่างดีว่าทำไม
อุบัติเหตุในหมู่กรรมกรในญี่ปุ่นจึงเป็นปัญหาที่
น่าเป็นห่วงเสียยิ่งกว่าประเทศทุนนิยมทั้งหลาย

ในปี 1979 จำนวนกรรมกรที่ตายและได้
รับบาดเจ็บอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุ มีทั้งหมด
1,131,000 คน ประมาณ 2 เท่าของอุบัติเหตุ
บนท้องถนน ซึ่งสูงเป็นพิเศษในญี่ปุ่น

ในปี 1979 กรรมกรเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ
แรงงานรวมทั้งสิ้น 3,077 คน หรือกล่าว
อีกนัยหนึ่งก็คือ กรรมกร 1 คนเสียชีวิตทุก ๆ
2 ชั่วโมง 50 นาที จำนวนของผู้บาดเจ็บซึ่ง
ต้องได้รับการพักฟื้นมากกว่า 4 วัน มีรวมทั้ง
สิ้น 340,731 คน กล่าวคือ กรรมกร 1 คน
ต้องได้รับความทุกข์ทรมานจากการบาดเจ็บใน
ช่วงระหว่างทุก ๆ 1 นาที 33 วินาที

“การทำงานอย่างหนักของคนญี่ปุ่น” ได้
ครอบคลุมนภาพอันแท้จริงของเงื่อนไขการทำงาน
ที่โหดร้าย ซึ่งกระทำต่อกรรมกรโดยมิได้พิจารณา
ถึงสิทธิมนุษยชนเลย เรื่องต่างๆ เหล่านี้สมควร
ได้รับการเผยแพร่ให้รู้กันทั่วไปอย่างกว้างขวาง

3.

พัฒนาการและขบวนการ สหภาพแรงงานในปัจจุบัน

การเปลี่ยนแปลงอัตราส่วนของสห- ภาพแรงงาน

ในปี 1980 สหภาพแรงงานมีสมาชิกที่ลง
ทะเบียนจำนวนทั้งสิ้น 12,360,000 คน ดังนั้น
กรรมกร 30.8 % รวมตัวอยู่ในสหภาพแรงงาน
มีข้อน่าสังเกตว่าอัตราส่วนของสหภาพแรงงาน
ต่ำกว่าในเวลาใด ๆ นับตั้งแต่หลังสงคราม

ในสมัยก่อน และในระหว่างสงคราม สิทธิ
ประชาธิปไตยได้รับการปฏิเสธภายใต้ระบอบการ
ปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชของจักรพรรดิ
(เทนโนะ) เมื่อผู้ใช้แรงงานทั้งมวลระดมกำลัง
เพื่อต้านรับสงครามรุกราน ภายหลังความพ่าย
แพ้ของลัทธิทหารญี่ปุ่น และการสิ้นสุดของ
สงครามโลกครั้งที่ 2 ขบวนการประชาธิปไตย
ได้พัฒนาไปอย่างเข้มข้น กล่าวคือ กรรมกร
6,650,000 คนคิดเป็น 55.8 % ของกรรมกร
ทั้งหลายในอดีตได้รวมตัวกันเป็นสหภาพแรงงาน
ในปี 1949 เป็นต้นมา

แต่เมื่อกองกำลังยึดครองของสหรัฐฯ ได้มี
นโยบายปราบปรามและพร้อมกับการกำเริบของ
ทุนผูกขาดญี่ปุ่น จึงทำให้อัตราส่วนขององค์การ
กรรมกรลดลงอย่างเห็นได้ชัดเจน

ในปี 1958 ประมาณว่ากรรมกร 6,880,000
คนได้รวมตัวกันเป็นสหภาพแรงงาน แต่ทว่า
อัตราส่วนยังคงอยู่ในระดับเพียง 35.2 %

ในทศวรรษที่ 1960 เป็นช่วงที่ระบบทุนนิยมญี่ปุ่นมีอัตราความเจริญอยู่ในระดับสูง รวมทั้งจำนวนกรรมกรและสหภาพแรงงานก็เพิ่มขึ้นสูงด้วย ในปีต่อมาขบวนการกรรมกรได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงที่คดเคี้ยว แต่อัตราส่วนก็ยังคงอยู่ในระดับเดิม คือ 34-35 %

ในปี 1975 จำนวนของสหภาพแรงงานได้ก้าวมาถึงจุดสุดยอดคือมีถึง 12,590,000 คน (อัตราส่วนยังยืนอยู่ที่ 34.4%) แต่ภายใต้การรุกของ “ความมีเหตุผล” โดยทุนผูกขาดดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว จำนวนสมาชิกสหภาพแรงงานทั้งหมดลดลงเหลือเพียง 121,138 คนในระหว่าง 5 ปีหลังจากจนถึงปี 1980

สหภาพแรงงานแบบญี่ปุ่น-บนพื้นฐานบริษัท

สหภาพแรงงานบริษัทเป็นรูปแบบหลักขององค์การสหภาพแรงงานในญี่ปุ่น บริษัทก็มีการฟอรัมหน่วยพื้นฐาน และสหภาพแรงงานรับเอาลูกจ้างทั้งหมดของบริษัทเป็นสมาชิก

ลักษณะสำคัญของสหภาพแรงงานแบบญี่ปุ่น ก็คือ ไม่มีกรรมกรคนใดเข้าร่วมอยู่ในสหภาพแรงงานอื่นยกเว้นบริษัทของตนเพียงแห่งเดียว นอกจากนี้มีแต่ลูกจ้างประจำของบริษัทเท่านั้นที่ได้รับการยอมรับเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพแรงงานบริษัท ส่วนลูกจ้างบางเวลาและลูกจ้างรายเหมา (ชั่วคราว) จะไม่ได้รับให้เข้าเป็นสมาชิก

ลูกจ้างปกติของบริษัทจะได้รับการยอมรับเข้าเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานบริษัทโดยปริยายภายใต้ระบบ “สหภาพโรงงาน” ไม่ว่าเขาจะต้องการหรือไม่ ดังนั้น เมื่อเขาตกงานในบริษัทนั้น เขาก็จะสูญเสียฐานะสมาชิกของสหภาพไปโดยปริยาย

ด้วยเหตุที่ลูกจ้างทั้งหลายมีส่วนเกี่ยวข้องในสหภาพแรงงานบนพื้นฐานของบริษัทจึงกระตุ้นให้ลูกจ้างเหล่านี้สนับสนุนความรู้สึกที่ว่า “เราไม่สามารถจะอยู่ได้โดยปราศจากบริษัท” นี่จึงเป็นการสนับสนุนความคิดเห็นอย่างแข็งขันของความร่วมมือระหว่างทุนกับแรงงาน

ความเป็นจริงของสหภาพแรงงานอุตสาหกรรม

สิ่งที่เรียกว่า “สหภาพแรงงานอุตสาหกรรม” ในญี่ปุ่นนั้นก็มีชื่ออะไรอื่นนอกจากเพียงกลุ่มของสหภาพแรงงานบนพื้นฐานบริษัทนั่นเอง

ในประเทศต่าง ๆ สหภาพแรงงานอุตสาหกรรมนั้นเป็นองค์การเดียวที่มีการก่อรูปขึ้นโดยกรรมกรนอกเหนือไปจากกรอบของแต่ละบริษัท เพื่อที่จะปกป้องผลประโยชน์ของตนเองร่วมกัน ด้วยองค์การเช่นนี้ สมาชิกทั้งหมดถูกปกครองโดยธรรมนูญสหภาพแรงงานเพียงอันเดียว ในญี่ปุ่นกลับตรงกันข้ามสหภาพแรงงานก่อตั้งโดยบริษัทเป็นพื้นฐาน และให้สิทธิสมาชิก และกำหนดหน้าที่สมาชิกด้วย ธรรมนูญของบริษัทเอง มีข้อยกเว้นก็เฉพาะสหภาพแรงงานซีเมนญี่ปุ่น (Japan Seamen's Union) สิ่งทีเรียกว่า

สหภาพแรงงานอุตสาหกรรมในญี่ปุ่นก็คือ กลุ่มของสหภาพแรงงานบนพื้นฐานบริษัท “รูปแบบหนึ่งขององค์การที่ต่อสู้ร่วมกัน” นี่ก็หมายความว่าไม่มีสหภาพแรงงานใด ได้รับอำนาจที่จะลงนามในสัญญาารวมหมู่ทั้งมวลได้

จุดอ่อนของกลุ่มสหภาพแรงงานแบบญี่ปุ่นก็คือ ในการต่อสู้เพื่อปรับปรุงเงื่อนไขในการทำงาน กลุ่มเหล่านี้จะมีแรงต้านทานเพียงเล็กน้อยเมื่อนายทุนพยายามที่จะแบ่งแยกชั้นกรรมกร โดยเอาเปรียบผลประโยชน์ของกรรมกรในบริษัทของเขาเอง

บทบาทของสภาร่วมแรงงาน-ทุน

สภาร่วมแรงงาน-ทุน ก่อตั้งขึ้นในวิสาหกิจทุนนิยมเป็นส่วนใหญ่ เพื่อว่าฝ่ายบริหารสามารถที่จะควบคุมกรรมกรโดยอาศัยความอ่อนแอในสหภาพแรงงานบนพื้นฐานบริษัทสืบทอด ๆ กันมา บทบาทสำคัญของสภาก็คือ การปลุกฝังความคิด “การประนีประนอมระหว่างแรงงานกับทุน” ภายในหมู่กรรมกรทั้งหลาย

สิ่งเหล่านี้เป็นเงื่อนไขภายใต้ “ทฤษฎีพาย (Pie)” ที่ได้รับการเผยแพร่ กล่าวคือ ทฤษฎีนี้เอ่ยว่าเงื่อนไขการทำงานไม่สามารถจะปรับปรุงได้หากบริษัทไม่มีผลกำไรเพิ่มขึ้น ดังนั้นกรรมกรทั้งหลายจึงควรร่วมมือกันในการเพิ่มผลผลิตถ้าหากต้องการขึ้นของชนมพายุที่ใหญ่กว่า แรงงานและทุน “ต่อสู้” ซึ่งกันและกันบน “การแจกจ่ายชนมพายุ” ในช่วงการต่อรองร่วมกันระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง ซึ่งทฤษฎี

กล่าวเช่นนั้น แต่กรรมกรควรจะร่วมมือกัน “ในการสร้างขนาดของชนมพายุใหญ่กว่านี้” ดังนั้น “การร่วมมือกัน” จึงผ่านทางสภาร่วมแรงงาน-ทุน นั่นเอง

สภาร่วมแรงงาน-ทุน ได้รับความนิยมในช่วงความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอยู่ในอัตราสูงซึ่งผลที่ติดตามก็คือ หน้าที่ของสหภาพแรงงานในการร่วมมือกันเจรจาต่อรองระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง ถูกปล้นจนไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง และตัวของสหภาพแรงงานเองก็ได้กลายเป็นหุ่นส่วนของทุนไปด้วย เพื่อสนับสนุนแผนการของบริษัท สำหรับ “ความมีเหตุมีผล”

ในเวลาต่อมา เมื่อวิสาหกิจขบไล่กรรมกรออกจากงานโดยอ้างว่าเพื่อ “ความประหยัดในทางเศรษฐกิจ” การมีส่วนร่วมในการบริหารของกรรมกร (จุดมุ่งหมายของคำบอกเล่าใหม่ออยู่ที่ ระบบความร่วมมือแห่งการดำรงอยู่ของแรงงานและทุน) จะได้รับการแนะนำเข้ามาโดยมีจุดมุ่งหมายก็เพื่อเข้าแทนหน้าที่ของการร่วมมือกันเจรจาต่อรองอย่างสมบูรณ์แบบ ด้วยการให้สภาร่วมแรงงาน-ทุน นั่นเอง

สหภาพแรงงาน และพรรคการเมือง

โคเมอิ และ โซเฮียว ได้บังคับสมาชิกของตนให้ การสนับสนุนพรรคการเมืองเป็นการเฉพาะองค์การ ทั้งสองสนับสนุนพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย และพรรคสังคมนิยมญี่ปุ่นบนพื้นฐานของการตัดสินใจขององค์การเอง นี่คือนิยามใหญ่ของสหภาพแรงงานแบบญี่ปุ่น

ความหมายของสหภาพแรงงานประชาธิปไตย (Class-oriented) และองค์การมวลชนของกรรมกรที่รวมตัวกันโดยความต้องการร่วมกันเพื่อภาระที่หนักในการต่อสู้ร่วมกัน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างกันในทางความคิด ความเชื่อถือ หรือ สนับสนุนในพรรคการเมือง

การบังคับต่อสมาชิกให้สนับสนุนพรรคการเมืองเป็นที่กระจ่างชัดว่าเป็นการละเมิดต่อสิทธิประชาธิปไตยของกรรมกรซึ่งเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพทางความคิดและการนับถือ

ความผิดพลาดของการปฏิบัติที่ต่อต้านประชาธิปไตยในสหภาพแรงงานโดยเฉพาะอย่างยิ่งการบังคับต่อกรรมกรให้สนับสนุนพรรคการเมืองเป็นการเฉพาะ อำนาจในการตัดสินใจขององค์การโดยปราศจากเหตุผลเช่นนี้ได้ขัดขวางความเป็นเอกภาพในหมู่สมาชิกซึ่งควรที่จะต่อสู้กับนายทุนบนพื้นฐานของความต้องการร่วมกัน และเพื่อปกป้องสิทธิของตน อิทธิพลที่อันตรายนี้เห็นได้ชัดว่าในการรณรงค์เพื่อการเลือกตั้งโดยเฉพาะการเลือกตั้งเพื่อเข้าไปเป็นผู้แทนในรัฐสภาไดเอตและสภาท้องถิ่น การเลือกตั้งทุกครั้งของสภาเหล่านี้ผู้สมัครบางคนของพรรคการเมืองบางพรรคจะได้รับการแนะนำจากผู้นำสหภาพซึ่งยืนยันกรานว่า นักลัทธิสหภาพและสมาชิกในครอบครัวควรลงคะแนนให้แก่ผู้สมัครเหล่านี้ นอกจากนี้ผู้นำสหภาพยังพยายามที่จะขยายความคิดเหล่านี้ออกไปยังเพื่อน ๆ ของ

นักลัทธิสหภาพแรงงาน (ผู้นิยมในลัทธิสหภาพแรงงาน) และนักลัทธิสหภาพแรงงานจะถูกบังคับให้ผูกพันในการรณรงค์การเลือกตั้งเพื่อให้การสนับสนุนต่อผู้สมัครเหล่านั้นด้วย และจะต้องให้ความช่วยเหลือในกองทุนทางการเมืองสำหรับผู้สมัครเหล่านั้น สิ่งที่น่าวิตกก็คือถ้าผู้ใดปฏิเสธที่จะให้การสนับสนุนผู้สมัครที่ได้รับการแนะนำจากสหภาพแล้วบุคคลนั้นจะถูกเรียกตัวเข้าพบเพื่อให้ยอมรับการบังคับ

การปฏิเสธที่จะให้การช่วยเหลือกองทุนทางการเมืองนั้น นักลัทธิสหภาพแรงงานจะถูกตัดสิทธิ์ออกจากความเป็นผู้แทนในสมัชชา แต่กรณีดังกล่าวไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนัก นอกจากนี้มีกรณีที่บริษัทและสหภาพร่วมมือกันในการให้การสนับสนุนผู้สมัครของพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย และพรรคสังคมนิยม ซึ่งกรรมกรจะถูกกระตมกันให้เข้ามาช่วยสนับสนุนพรรคดังกล่าว ทั้งหมดนี้มีใช่อะไรอื่นนอกเสียจากการรณรงค์การเลือกตั้งที่อยู่ภายใต้การถือครอง (สนับสนุน) ของบริษัทนั่นเอง

การเลือกผู้นำที่ไม่เป็นประชาธิปไตย

กุญแจสำคัญอันหนึ่งในการทำความเข้าใจคุณลักษณะของขบวนการแรงงานญี่ปุ่นก็คือ ผู้นำสหภาพได้รับการเลือกตั้งมาอย่างไร ในที่ประชุมสหภาพ สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนเชิงบังคับให้แก่พรรคการเมือง “เป็นการเฉพาะ” ในการเลือกตั้งผู้นำสหภาพในที่ประ-

ชุมของ โคเมอิ และ โซเฮียวร่วมกัน ระบบการออกเสียงลงคะแนนกับรายชื่อของผู้สมัครจะถูกใช้ในการลงคะแนนเสียง กลุ่มที่รวบรวมบัตรลงคะแนนเสียงได้มากกว่า 51% ก็จะได้รับเลือกเป็นผู้นำสหภาพ แต่ถ้าหากกลุ่มนั้นรวบรวมบัตรลงคะแนนเสียงได้แค่ 49% ของบัตรลงคะแนนเสียงทั้งหมด กลุ่มนั้นก็จะไม่ได้ตำแหน่งผู้นำแต่อย่างใดเลย

วิธีการที่ไม่เป็นประชาธิปไตยในการเลือกตั้ง ผู้นำสหภาพเช่นนี้เองที่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งซึ่งอธิบายได้ว่า ทำไม ผู้นำสหภาพจึงสามารถบังคับให้นักกลัทธิสหภาพแรงงาน จำต้องให้การสนับสนุนต่อพรรคการเมืองบางพรรคเป็นการเฉพาะได้

4.

ศูนย์กลางสหภาพแรงงานแห่งชาติ

การเริ่มต้นภายหลังสงคราม

— บทบาทของซังเบทส์ ไคจิ และ เซนโรเรน

เพื่อที่จะเข้าใจในสถานการณ์ปัจจุบันได้ถูกต้อง และภาระหน้าที่ในอนาคตของขบวนการสหภาพแรงงานญี่ปุ่น ความจำเป็นเบื้องต้นก็คือการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานกับการพัฒนาทางด้านประวัติศาสตร์ของขบวนการประชาธิปไตยในญี่ปุ่น หลังสงครามโลกครั้งที่ 2

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง โดยกองกำลังของสหรัฐฯ ได้เข้ามายึดครองญี่ปุ่น การต่อสู้ และองค์การของกรรมกรญี่ปุ่นได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็วด้วยการสนับสนุนและการกระตุ้นของพรรคคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่น และกองกำลังเอกภาพแนวหน้า

ในปี 1945 มีสหภาพ 509 แห่ง พร้อมสมาชิก 380,000 คนได้รับการสถาปนา ซึ่งใกล้เคียงกับระดับที่ดีที่สุด ก่อนสงคราม เมื่อสิ้นปี 1946 มีสหภาพ 12,006 แห่งพร้อมสมาชิก 3.68 ล้านคน ในเดือนสิงหาคมปี 1946 ศูนย์กลางสหภาพแรงงานแห่งชาติ 2 แห่งได้ก่อตั้งขึ้น

อันหนึ่งได้แก่ นิฮอน โรโด คุมิเออิ โซโคเมอิ (โซโคเมอิ คือ สหพันธ์แห่งสหภาพแรงงานญี่ปุ่น)

อีกอันหนึ่ง คือ เซน-นิฮอน ชังเงียว-เบทสึ โรโด คุมิเออิ ไคจิ (ซังเบทส์-ไคจิ หรือ ซังเบทส์ คือ สมัชชาสหภาพอุตสาหกรรมญี่ปุ่น) ลักษณะของศูนย์กลางชาติ 2 แห่ง ขัดแย้งกันและกันอย่างสมบูรณ์

โซโคเมอิ ก่อตั้งขึ้นมาเป็นศูนย์กลางสหภาพแรงงานบริษัทกลุ่ม “สี่เหลี่ยม” ได้รับการสนับสนุนโดยตรงจากปีกขวาของสังคมประชาธิปไตย ซึ่งเป็นกลุ่มที่ให้ความร่วมมือกับกลุ่มทหารฟาสซิสต์ในสงครามมูราน ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 และได้รับความช่วยเหลือจากทุนผูกขาด เมื่อแรกเริ่มก่อตั้ง โซโคเมอิได้ประกาศให้การสนับสนุนพรรค

สังคมนิยมญี่ปุ่นเท่านั้น (ภายหลังก็คือ พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย ซึ่งแยกตัวออกมาจากพรรคสังคมนิยมญี่ปุ่น)

ซังเบทสึ ไคจิ มีรากฐานมาจากการประชุมผู้แทนของโรงงานท้องถิ่น และองค์การอุตสาหกรรมซึ่งซุงแห่งอิสระ เสรีภาพ ของกรรมกร ให้การสนับสนุนพรรคการเมืองใด ๆ ก็ตามที่ยึดถือหลักการดังกล่าว สิ่งที่ซังเบทสึ ไคจิ เน้นเป็นพื้นฐานก็คือจิตสำนึกทางชนชั้น และความเป็นเอกภาพแห่งประชาธิปไตยของกรรมกรทั้งหมด

ขบวนการสหภาพแรงงานญี่ปุ่นได้แยกออกเป็นองค์การแห่งชาติ 2 แห่งตั้งแต่ภายหลังสงครามเป็นต้นมา ซังเบทสึ ไคจิ มีกรรมกรถึง 1.63 ล้านคน คิดเป็น 43% ขององค์การกรรมกรทั้งหมดในเวลานั้นและได้แสดงบทบาทเป็นศูนย์กลางของขบวนการสหภาพแรงงานประชาธิปไตย ส่วนโซโดเมอิสามารถรวบรวมกรรมกรได้เพียง 0.85 ล้านคน เท่านั้น

ในปี 1947 ด้วยความริเริ่มของ ซังเบทสึ ไคจิ เช่นโดคุ โรโด คูไมอิ เรนระคุ เคียวริโค (เช่นโรเรน, สภาสหภาพแรงงานเพื่อความสมานฉันท์แห่งญี่ปุ่น) ได้ก่อตั้งขึ้นโดยความสนับสนุนของมวลกรรมกรที่ต่อสู้เพื่อสันติภาพ ประชาธิปไตย ชีวิตที่ดีกว่า และคัดค้านขบวนการประชาธิปไตยที่มีพื้นฐานที่พัฒนาไปรวดเร็ว และกว้างเกินไป เช่นโรเรนประกอบด้วยองค์การต่าง ๆ 40 แห่ง (รวมทั้งโซโด

เมอิ) มีกรรมกร 4.46 ล้านคน เช่นโรเรนเป็นตัวแทนขององค์การกรรมกรถึง 84% และมีบทบาทสำคัญในทางสากล

– การกดขี่อย่างรุนแรงโดยกำลังยึดครองสหรัฐฯ

ภายใต้สภาวะการณ์ที่ขบวนการประชาธิปไตยญี่ปุ่นได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และสถานการณ์ทางสากลเกิดวิกฤตการณ์ รวมทั้งการปฏิวัติของจีนได้รับชัยชนะ เบื้องหน้าสถานการณ์เช่นนี้ทำให้กองกำลังยึดครองสหรัฐฯ ได้เพิ่มความเป็นปฏิริยามากขึ้น และพยายามสลายกำลังประชาธิปไตยญี่ปุ่นอย่างขนานใหญ่ โดยความร่วมมือของทุนผูกขาดญี่ปุ่น และพันธมิตรของพวกเขา

ต้นปี 1948 ชนชั้นปกครองสหรัฐฯ ในญี่ปุ่น ได้ออกประกาศตัดสิทธิในการนัดหยุดงานของกรรมกรและในปี 1950 ได้บังคับไม่ให้พรรคคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่นทำการเคลื่อนไหวทางการเมืองใด ๆ ทั้งสิ้น และได้เริ่มรณรงค์โครงการ “ชำระล้างพวกแดง” (red purge) ซึ่งมีนักเคลื่อนไหวประมาณ 120,000 คนต้องถูกขับไล่ออกจากโรงงาน

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเอง กองกำลังยึดครองสหรัฐฯ ได้สั่งให้สภาสหภาพแรงงานเพื่อความสมานฉันท์แห่งญี่ปุ่น (เช่นโรเรน) ยุบเลิกสลายตัว ภายใต้คำชี้แนะและความช่วยเหลือของเจ้าหน้าที่รัฐ บั๊กขาวของกลุ่มสังคมนิยมประชาธิปไตยได้ดำเนินการแยกสลายสมัชชาแห่ง

สหภาพอุตสาหกรรมญี่ปุ่น ชังเบทสึ ไคจิ อย่าง
เป็นระบบขนานใหญ่

โซเอียว-สภาทั่วไปแห่งสหภาพแรงงานญี่ปุ่น

ในสถานการณ์เช่นนั้น และด้วยการ
สนับสนุนโดยตรงจากกองกำลังยึดครองสหรัฐฯ
สภาทั่วไปแห่งสหภาพแรงงานญี่ปุ่น (โซเอียว)
ก็ได้รับการจัดตั้ง เมื่อเดือนกรกฎาคม 1950
โดยมีคำขวัญว่าความร่วมมือระหว่างแรงงานกับ
ทุน ความร่วมมือกับกองกำลังยึดครองต่อต้าน
คอมมิวนิสต์ เข้าร่วมในสมาพันธ์สากลแห่ง
สหภาพแรงงานเสรี (ICFTU) และสนับสนุน
พรรคสังคมนิยมญี่ปุ่น

แต่จากผลสะท้อนของการต่อสู้อย่างกล้า
หาญของกลุ่มก้าวหน้าในโซเอียว ในปี 1951
โซเอียวได้ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมอยู่ในสมาพันธ์
สากลแห่งสหภาพแรงงานเสรี (ICFTU) และได้
แสดงการคัดค้านการทำลายสันติภาพ และต่อ
ต้านสนธิสัญญาทางทหารญี่ปุ่น-สหรัฐฯ มาใน
ปี 1952 โซเอียวได้ทำการประท้วงคัดค้าน
การแก้ไขกฎหมายแรงงาน และพระราชบัญญัติ
ต่อต้านการเคลื่อนไหวในกิจกรรมทางการเมือง
จุดมุ่งหมายของสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อกดขี่พลังประชา
ธิปไตยนั่นเอง

จากปี 1955 เป็นต้นมา โซเอียวได้เข้า
มารับผิดชอบในการ “ต่อสู้ในฤดูใบไม้ผลิ”
และตั้งแต่นั้นปี 1960 โซเอียวได้เข้าร่วมในการ
ต่อสู้ของประชาชน ทำการคัดค้านสนธิสัญญา

มิตรภาพญี่ปุ่น-สหรัฐฯ ในครึ่งปีหลังของทศ
วรรษ 1960 โซเอียวได้แสดงบทบาทสำคัญใน
การต่อสู้คัดค้านสงครามรุกรานของสหรัฐฯ ใน
เวียดนาม แต่ทว่า เมื่อไม่กี่ปีมานี้ ผู้นำโซเอียว
ได้หันกลับไปอยู่ทางปีกขวาอีก ดังหลักฐานตาม
ที่ปรากฏดังนี้ คือ...

ประการแรก ต่อคำยามในการรวมตัวกัน
ของ แนวหน้าแรงงาน ผู้นำโซเอียวได้เอนเอียง
ไปในทางต่อต้านคอมมิวนิสต์อย่างแข็งขัน และ
แนวทางของสมาพันธ์แรงงานญี่ปุ่น (โคเมอิ)
ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งการรวมกับ ICFTU

ประการที่สอง ในขอบเขตของการต่อสู้
ทางเศรษฐกิจ ผู้นำโซเอียวดำเนินตาม โคเมอิ
ซึ่งยืนกรานให้ กรรมกร “ควบคุมตนเองต่อ
ปัญหาการขึ้นค่าแรง” ยิ่งไปกว่านั้นใน
ทิศทางที่จะ “ปกป้องระบบที่ก่อตั้งขึ้น” สิ่ง
เหล่านี้ได้ปรากฏชัดในนโยบายของโซเอียวที่
แสดงออกในการต่อสู้ในฤดูใบไม้ผลิ

ประการที่สาม การยึดติดอยู่ในทัศนคติที่
ผิดพลาดเก่าๆ ในการสนับสนุนพรรคสังคมนิยม
เท่านั้น ทำให้ผู้นำโซเอียวหันหลังให้กับพลัง
ฝ่ายก้าวหน้า และถลำลึกไปสู่ขวาจัดมากยิ่งขึ้น

ในการประชุมสมัยวิสามัญเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 1980 ก่อนหน้าการประชุมสมัชชาของ
พรรคสังคมนิยม โซเอียวได้ให้การสนับสนุน
“แผนการให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมืองของ
พรรคสังคมนิยม - โคเมอิ” พรรคโคเมอิ
ยืนยันในหลักการทางการเมืองที่จะ “กีดกัน
พรรคคอมมิวนิสต์” พรรคโคเมอิได้ให้

ความเห็นชอบต่อพันธมิตรทางทหารญี่ปุ่น-สหรัฐอเมริกา และ “กองกำลังป้องกันตนเอง ญี่ปุ่น” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า “แผนการให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมืองของพรรคสังคมนิยม-โคเมอิ” ตั้งอยู่บนหลักฐานเหล่านั้นโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะแผ้วทางไปสู่หนทางที่จะเป็นพันธมิตรทางการเมืองกับพรรคเสรีประชาธิปไตย โซเฮียวในปัจจุบันได้สนับสนุนแผนการให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมืองของพรรคสังคมนิยม-โคเมอิ

ปัจจุบัน จำนวนของผู้นิยมลัทธิสหภาพแรงงานในกลุ่มโซเฮียวมีจำนวนทั้งสิ้นรวม 4,555,000 คน

โคเมอิ-สมาพันธ์แรงงานญี่ปุ่น

สมาพันธ์แรงงานญี่ปุ่น (โคเมอิ) ก่อตั้งเมื่อปี 1964 ในอดีตคือสหพันธ์แห่งสหภาพแรงงานญี่ปุ่น (โซโคเมอิ) ซึ่งก่อตั้งทันทีภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง ประเพณีของโคเมอิก็คือการเป็นผู้รับใช้ของการปกครองที่หมุนเวียนกันอยู่ภายในของทุนผูกขาด

โคเมอิให้การสนับสนุนพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยซึ่งเรียกกันว่า “พรรคเสรีประชาธิปไตย 2” ทศนะของโคเมอิต่อขบวนการทางการเมืองฝ่ายก้าวหน้าของสหภาพแรงงานถือเป็นอันหนึ่งของความเป็นปรปักษ์ซึ่งเรียกว่า “การปฏิเสธประชาธิปไตย” โคเมอิร่วมมือกับทุนผูกขาดในการเคลื่อนไหวเพื่อยกระดับผลังการผลิต และผูกพันกับสมาพันธ์สากลแห่งสหภาพแรงงานเสรี (ICFTU)

โคเมอิ ยังให้การสนับสนุนสนธิสัญญาพันธมิตรทางทหารญี่ปุ่น-สหรัฐอเมริกา และ กองกำลังป้องกันตนเอง และยังเรียกร้องให้เปิดการขยายโรงงานผลิตอาวุธอีกด้วย ในด้านการต่อสู้ทางเศรษฐกิจ โคเมอิถือว่าการสะสมทุนมีความสำคัญเป็นอันดับแรก สนับสนุน “ความไม่เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ” ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่า “การขึ้นค่าจ้างควรอยู่ในขอบเขตของผลกำไรการผลิตที่เพิ่มขึ้น” และดำเนินนโยบาย “การมีส่วนร่วมในการบริหาร” ในเงื่อนไขที่ได้กล่าวมาข้างต้น นั่นก็คือการร่วมมือกันในระบบอัตโนมัติของทุนในโรงงาน

โคเมอิ มีจุดมุ่งหมายต่อไปคือ จะก่อตั้งศูนย์กลางสหภาพแรงงานแห่งชาติใหม่ที่อยู่ในภาคเอกชน

จำนวนผู้นิยมลัทธิสหภาพแรงงานในปัจจุบันของโคเมอิมิทั้งสิ้น 2,160,000 คน

จูริทสี โรเรน-สหพันธ์สหภาพอิสระ

สหพันธ์สหภาพอิสระ (จูริทสี โรเรน) ก่อตั้งเมื่อปี 1956 จากการรวมตัวของ 13 สหภาพแรงงานร่วมกับสหพันธ์ญี่ปุ่นแห่งสหภาพคนงานเครื่องจักรไฟฟ้า (เดงคิ โรเรน) และอื่น ๆ ซึ่งชูธง “เอกภาพของแนวหน้าแรงงาน” และปฏิเสธที่จะร่วมมือกับโซเฮียวหรือโคเมอิ นับตั้งแต่ครั้งปีหลังของทศวรรษที่ 1950 จูริทสี โรเรน ได้เริ่มต้นร่วมมือกับการต่อสู้ของประชาชนในการพิทักษ์ระบอบประชาธิปไตย

โดยเข้าร่วมในการต่อสู้คัดค้านสนธิสัญญาพันธมิตรทางทหารญี่ปุ่น-สหรัฐฯ ตั้งแต่ปี 1968 เป็นต้นมา โซเฮียว จูริทสี โรเรน ได้เข้ามามีส่วนร่วมอยู่ในคณะกรรมการ การต่อสู้ในฤดูใบไม้ผลิ ในต้นทศวรรษที่ 1970 จูริทสี โรเรน มีแนวโน้มที่จะเป็นศูนย์กลางแห่งชาติอิสระ และได้กลายมาเป็นศูนย์กลางชาติอันหนึ่ง ตั้งแต่ปี 1974 เป็นต้นมา

ในการประชุมสามัญ เมื่อปี 1976 คณะกรรมการ จูริทสี โรเรน ได้ประกาศนโยบายที่จะเป็น “อิสระจากพรรคการเมือง” แต่มาในเดือนมกราคม 1980 กลับให้การสนับสนุนพรรคการเมืองบางพรรคเป็นการเฉพาะ อาทิเช่น การให้การสนับสนุน แผนการให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมืองของพรรคสังคมนิยม-โคเมอิ เบื้องหลังที่ จูริทสี โรเรน หันไปทางเอียงขวา ก็เพราะสหพันธ์ญี่ปุ่นแห่งสหภาพแรงงานเครื่องจักรไฟฟ้า (เดงกิ โรเรน) ซึ่งเป็นสหภาพอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดของจูริทสี โรเรน คิดเป็น 1 ใน 3 ของสมาชิกทั้งหมด ได้หันไปเอียงขวาตั้งแต่ 1978 เป็นต้นมา เดงกิ โรเรน ได้รับเอาแนวความคิดต่อต้านคอมมิวนิสต์ สังคมนิยม-โคเมอิ-สังคมนิยมประชาธิปไตยผสมกัน ปัจจุบันมีผู้นิยมลัทธิสหภาพแรงงานอยู่ใน จูริทสี โรเรน จำนวน 1,350,000 คน

ชินชังเบทสึ - สหพันธ์องค์การอุตสาหกรรมแห่งชาติ

สหพันธ์องค์การอุตสาหกรรมแห่งชาติ (ชินชังเบทสึ) ได้ดำเนินการชูธงต่อต้านลัทธิ

คอมมิวนิสต์ ซึ่งมีสมาชิกน้อยกว่า 60,000 คน ซึ่งทำให้ไม่สามารถทำหน้าที่ในฐานะของศูนย์กลางแห่งชาติได้

5.

โทอิสึ โรโซคอง-สมัชชาสหภาพแรงงานเพื่อสนับสนุนแนวทางเอกภาพ (CTU-UF)

การเคลื่อนไหวที่ยิ่งใหญ่ของกรรมกร 1 ล้าน 5 แสนคน

ในสถานการณ์ปัจจุบัน ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น แสดงว่าสิ่งที่เรียกว่าศูนย์กลางแห่งชาติบังคับต่อกรรมกรให้สนับสนุนแนวทางที่ผิดของพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง ซึ่งทั้งหมดนี้แหละที่อยู่ในกระบวนการของการเสื่อมสลาย บัดนี้บทบาทสำคัญในอนาคตของขบวนการสหภาพแรงงานญี่ปุ่นก็คือ สมัชชาสหภาพแรงงานเพื่อสนับสนุนแนวทางเอกภาพ, โทอิสึ เช่น ไฮคุชิน โรโดคุ มิเออิ คองดงไค หรือ โทอิสึ โรโซคอง CTU-UF ยืนอยู่บนหลักการเบื้องต้นของขบวนการสหภาพแรงงานอันได้แก่ ทุนอิสระ, อิสระจากพรรคการเมืองใดๆ และปฏิบัติการที่เป็นเอกภาพบนพื้นฐานของความต้องการร่วมกัน CTU-UF ในปัจจุบันได้พยายามทำงานเพื่อปลูกจิตสำนึกทางชนชั้น และขบวนการสหภาพแรงงานประชาธิปไตยตลอดจนการเป็นศูนย์กลางแห่งชาติ ซึ่งปกป้องผล

ประโยชน์ของกรรมกร CTU – UF ได้จัดตั้ง ศูนย์กลางอุตสาหกรรม และศูนย์กลางท้องถิ่น และในปัจจุบันมีกรรมกรทั้งสิ้น 1 ล้าน 5 แสน คน

พัฒนาการของประเพณีการต่อสู้

ย้อนกลับไปในปี 1966 เมื่อเกิดปัญหา ความสามัคคีในหมู่สหภาพแรงงาน และความ เป็นเอกภาพของพลังประชาธิปไตย นั่นก็คือ การบังคับสมาชิกสหภาพแรงงาน เพื่อให้สนับสนุนพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง เป็นการเฉพาะโดยผ่านการตัดสินใจขององค์กรก่อนหน้าของการเลือกตั้งทั่วไป และการเลือกตั้งท้องถิ่นในปี 1967 “การประชุมเพื่อการ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการต่อสู้เลือกตั้ง” ถูกเรียกขึ้นโดยพลังเหล่านี้ซึ่งมีแนวโน้ม ไปในการเคลื่อนไหวแบบสหภาพแรงงาน ต่างมุ่งไปยังความเป็นเอกภาพทางชนชั้น และทาง ประชาธิปไตยพร้อมกับ “ข้อเรียกร้องว่าด้วยการต่อสู้เลือกตั้งของสหภาพแรงงาน” จาก จุดเปลี่ยนกลับนี้ การประชุมได้จัดขึ้นทุกครั้งที่ มีการรณรงค์เลือกตั้ง ทั้งนี้เพื่อให้ทัศนะดังต่อไปนี้ได้รับการนำพา หรือยึดถือจากสหภาพ แรงงานในการเลือกตั้งทั่วไป

- 1). สหภาพแรงงานไม่ควรยอมรับการตัดสินใจใดๆ จากองค์กรที่ให้สนับสนุนพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่งเป็นการเฉพาะ
- 2). ควรที่จะมีการประกันเสรีภาพของ สมาชิกทั้งหลายที่จะสนับสนุนพรรคการเมืองใดๆ ก็ได้

แนวโน้มของขบวนการสหภาพแรงงานที่ มุ่งเน้นไปที่เอกภาพทางชนชั้น และทางประชาธิปไตยได้รับการยอมรับจากองค์การสหภาพแรงงาน 38 แห่งในเดือน พฤศจิกายน 1969 พวกเขาได้ให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง และถาวร ต่อการมีส่วนร่วมของพลังประชาธิปไตยทั้งหมด ในการยกเลิกสนธิสัญญาพันธมิตรทางทหาร ญี่ปุ่น – สหรัฐฯ และการคืนเกาะโอกินาวาให้ แก่ญี่ปุ่นอย่างสมบูรณ์จากการปกครองของกองกำลังสหรัฐฯ เพื่อตอบสนองต่อข้อเรียกร้องดังกล่าว การรณรงค์แห่งชาติได้เริ่มต้นโดยการ รวบรวมลายเซ็นของผู้สนับสนุน ในปี 1970 สหภาพแรงงานบางแห่งที่รณรงค์อย่างแข็งขัน ได้รวมตัวกันก่อตั้ง “สภาสหภาพแรงงาน เพื่อสนับสนุนความเป็นเอกภาพของพลัง ประชาธิปไตยทั้งหมด” ตั้งอยู่บนพื้นฐาน แนวเดียวกันของการดำเนินกิจกรรมตั้งแต่บัดนี้ มา สมัชชาสหภาพแรงงานเพื่อการสนับสนุน แนวหน้าเอกภาพ (CTU-UF) โทนีซี โรโซคอง ก็เริ่มปฏิบัติการในปี 1974

เบื้องหลังการสถาปนา CTU – UF และการจัดทำกิจกรรมที่ก้าวหน้าของ CTU-UF ก็คือว่าปัจจุบัน CTU – UF เป็นศูนย์กลางแห่งชาติในญี่ปุ่นที่เป็นอิสระจากทุนและจากพรรคการเมือง ผลที่ตามมาก็คือ CTU-UF ได้กลาย มาเป็นพลังกรรมกรเพื่อประชาธิปไตยอย่างเข้มแข็ง การพัฒนาเช่นนี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง ได้ในประวัติศาสตร์

สาระสำคัญของการเคลื่อนไหวบน พื้นฐานทางชนชั้น และศูนย์กลางประ- ชาธิปไตยแห่งชาติ

การเปลี่ยนไปทางขวาของ โซเฮียว ส่งผล
กระทบต่อความรู้สึกส่วนลึกของชนชั้นผู้ใช้แรง
งาน ญี่ปุ่นในเรื่องเกี่ยวกับการขาดพื้นฐานทาง
ชนชั้นและศูนย์กลางประชาธิปไตยแห่งชาติ
นับตั้งแต่เวลาที่สมัชชาสหภาพอุตสาหกรรมแห่ง
ญี่ปุ่น (ซังเบทสึ ไคจิ) ได้สลายตัวไปในปี
1958

ภายหลังต่อมา แนวโน้มบนพื้นฐานทาง
ชนชั้นได้ให้การสนับสนุนความเป็นเอกภาพของ
ฝ่ายก้าวหน้า ซึ่งได้มีส่วนทำให้เกิดการพัฒนา
อย่างใหญ่หลวงในขบวนการสหภาพแรงงาน แต่
ทั้ง ๆ ที่มีกระแสอิทธิพลของพลังภายในขบวน
แรงงาน ก็ยังมีผลสะท้อนจากองค์กรแนวหน้า
แรงงานชั้นบนไม่ สถานการณ์ที่ไม่เป็นไปตาม
ธรรมชาติได้เกิดขึ้นต่อเนื่องนับแต่เวลานี้มา ใน
ความเสื่อมของการดำรงอยู่ของศูนย์กลางสหภาพ
แรงงานนั้นมีการอภิปรายถกเถียงดำเนินอยู่ใน
หมู่กรรมกร และสหภาพ เกี่ยวกับการที่ศูนย์
กลางสหภาพแรงงานจะทำให้ความต้องการของ
กรรมกรปรากฏเป็นจริง หลักการบนพื้นฐาน
ทางชนชั้นที่ศูนย์กลางสหภาพแรงงานควรจะ
ตั้งมั่น และการมีความสัมพันธ์ระหว่าง ขบวน
การแรงงาน และแนวหน้าเอกภาพก้าวหน้า ผล
ก็คือ ขบวนการเพื่อศูนย์กลางสหภาพแรงงาน
ทางชนชั้น และทางประชาธิปไตยทั่วประเทศ
ได้รับการพัฒนา นั่นก็คือ CTU-UF (โทอิสึ

โรโซคอง) ที่ได้ใช้ความมานะพยายามกำหนด
บทบาทศูนย์กลางของขบวนการเหล่านี้

การแจกจ่ายแบบใหม่ทางสังคมของ กำไรผูกขาด

ในขอบเขตของการต่อสู้ทางเศรษฐกิจและ
เงื่อนไขการทำงานที่เลวร้ายลงทุกที ดังหลักฐาน
การสะสมผลกำไรของทุนผูกขาดที่ใหญ่ที่สุดใน
ประวัติศาสตร์เมื่อเปรียบเทียบกับภาวะการดำรง
ชีพของประชาชนที่นับวันจะแย่ และสถานการณ์
การว่างงานที่มากขึ้นเช่นนี้ CTU-UF ในปัจจุบัน
ต้องเผชิญหน้ากับการครอบงำของทุนผูกขาด
ญี่ปุ่น และดำเนินการต่อสู้เพื่อพิทักษ์ชีวิตและ
สิทธิการเชื่อมโยงสิ่งนี้เข้ากับความต้องการที่จะ
สร้างการแจกจ่ายแบบใหม่ทางสังคม ของกำไร
ทุนผูกขาด CTU – UF ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียว
กับประชาชนชั้นชนต่าง ๆ ที่ยึดถือคำขวัญที่ว่า
“ตัดงบประมาณทางทหาร” เพื่อชีวิตที่ดีกว่า
เพื่อสวัสดิการ การเมือง และการศึกษา CTU-
UF ยืนตรงข้ามกับรัฐบาลพรรคเสรีประชา
ธิปไตย เนื่องด้วยนโยบายทางเศรษฐกิจในด้าน
การสร้างกำลังทหาร ได้ขู่อริตประชาชนด้วยการ
เพิ่มค่าธรรมเนียมในการใช้ประโยชน์สาธารณะ
ตัดสวัสดิการสังคม และเพิ่มภาษีเป็นต้น

ความพยายามในการจัดตั้งกรรมกร 26 ล้านคนที่ไม่ได้สังกัดองค์การ

CTU-UF (โทอิสึ โรโซคอง) ได้กำหนด
ที่จะจัดตั้งกรรมกรที่ไม่ได้สังกัดองค์การใด ๆ

จำนวน 26 ล้านคน นี่เป็นงานที่มีเกียรติสำหรับการให้การศึกษาทางชนชั้นของสหภาพแรงงานในการที่จะจัดตั้งกรรมกรทั้งหมดให้เข้ามาอยู่ในสหภาพแรงงาน CTU-UF ได้ทำงานเพื่อก่อตั้งหลักการของสหภาพแรงงานประชาธิปไตยในขบวนการสหภาพแรงงานทุกแห่งเพื่อเป็นหลักประกันว่า “นายของแต่ละสหภาพคือสมาชิกที่ทำงานในโรงงาน”

การแสวงหาศูนย์กลางแห่งชาติที่แท้จริงโดยความพยายามของมวลชนกรรมกร

การคัดค้านการต่อต้านคอมมิวนิสต์ และคัดค้านการจัดองค์กรใหม่ของพวกเขาฝ่ายขวาแห่งแนวหน้าแรงงาน CTU-UF ได้ริเริ่มการเคลื่อนไหวเพื่อศึกษา และอภิปรายโดยมีขบวนการอันกว้างใหญ่ไพศาลของกรรมกรเข้าร่วมเพื่อแสวงหาศูนย์กลางแห่งชาติที่แท้จริงและเพื่อรับใช้ผลประโยชน์ของกรรมกร การเคลื่อนไหวนี้ ตระหนักดีว่าสาเหตุของการขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของแรงงานไม่ใช่งานที่ทิ้งไว้ให้กับผู้นำสหภาพแรงงานเท่านั้น การเคลื่อนไหวนี้มีความสำคัญในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของภาระหน้าที่ในการสร้างให้ทศวรรษที่ 1980 เป็นยุคแห่งความก้าวหน้า เป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เป็นยุคแห่งการยกระดับจิตสำนึกทางชนชั้น และทางการเมืองของกรรมกร การขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของแนวหน้าแรงงานเช่นนี้ เป็นภาระหน้าที่

สำคัญที่สุดสำหรับกรรมกรทุกคน นอกจากนั้น การเคลื่อนไหวยังมีความสำคัญในแง่ของการเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน และทำให้การปฏิรูปองค์การฝ่ายขวาของแนวหน้าแรงงานพ่ายแพ้ โดยความพยายามของมวลชนกรรมกร การเคลื่อนไหวได้แผ่ขยายไปยังสหภาพแรงงานท้องถิ่นทั่วประเทศ และในระดับศูนย์กลาง และในปัจจุบันก็ควรเริ่มต้นขยายให้ทั่วในหมู่สหภาพแรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งได้แล้ว

เสรีภาพในการเลือกศูนย์กลางแห่งชาติ

มีอุปสรรคโดยธรรมชาติอยู่อย่างมากมายในการดำเนินกิจกรรมของ CTU-UF (ไทอัสโรโซคอง) องค์กรแรงงาน 4 แห่งได้ปฏิบัติการกล่าวโจมตีครั้งแล้วครั้งเล่าต่อ CTU-UF กล่าวหาว่า CTU-UF เป็นพวก “แบ่งพรรคแบ่งพวก” การกล่าวโจมตีดังหนึ่งที่มองเห็นได้ก็คือ “มติเพื่อล้มเลิก CTU-UF ได้รับการยอมรับในที่ประชุมสามัญของโซเอียวในปี 1980 การตัดสินใจของโซเอียวที่เรียกว่าการล้มเลิก CTU-UF (ซึ่งเป็นองค์การที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของโซเอียว) ได้กระทำบนพื้นฐานที่ว่า CTU-UF ไม่เป็นที่พึงปรารถนาของ โซเอียว ซึ่งยืนยันว่าแนวทางที่ผิดของตนนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องโดยสมบูรณ์ และไม่ยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ใดๆทั้งสิ้น ทศนคติฟาสซิสต์ประเภทนี้ก็คือ สิ่งที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริงของความเป็นประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์ใน

สหภาพแรงงาน ในการต่อสู้เพื่อคัดค้านการโจมตีที่ไม่ยุติธรรม เช่นนี้ CTU – UF ถือว่าสหภาพแรงงานทุกแห่งเป็นอิสระในการเข้าร่วมในองค์การใด ๆ ก็ได้ รวมทั้งใน CTU – UF เองด้วย การจะเข้าร่วมกับองค์การใดขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของสหภาพแรงงานนั้น ๆ เอง เพื่อที่จะได้ตระหนักในความต้องการของกรรมกรอย่างแท้จริง คำถามนี้เป็นคำถามหนึ่งที่ตรงกับเสรีภาพของการกระทำใด ๆ ที่ยอมรับกันโดยสหภาพแรงงานทั้งหลาย

ศูนย์กลางสหภาพแรงงานแห่งชาติที่ดำรงอยู่ทั้งหลายนั้นดำเนินการเคลื่อนไหวด้านแรงงานด้วยนโยบายที่คัดค้านผลประโยชน์ของกรรมกรนี้แสดงให้เห็นว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้องทีเดียวที่ CTU – UF จะดำเนินกิจกรรมโดยมีจุดมุ่งเพื่อสถาปนาศูนย์กลางแห่งชาติ ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของชนชั้นและประชาธิปไตย CTU – UF ได้กล่าวไว้ว่าสหภาพแรงงานมีสิทธิที่จะเลือกศูนย์กลางแห่งชาติ ที่พวกเขาสามารถเข้าร่วมและก่อตั้งศูนย์กลางแห่งชาติอันใหม่ ที่ร่วมมือกับสหภาพอื่นๆ นี่คือ ก ข ค ของขบวนการสหภาพแรงงาน จุดของปัญหาอยู่ที่ว่าสิทธินี้ได้ใช้เพื่อความเป็นเอกภาพของขบวนการสหภาพหรือไม่ ใครก็ตามที่โจมตี CTU-UF ไม่ควรโจมตีแนวทาง และนโยบายของความตั้งใจที่จะรับใช้ผลประโยชน์ของกรรมกร และประชาชนของ CTU-UF

แม้ว่า CTU-UF จะต้องเผชิญกับนโยบายแห่งการเอารัดเอาเปรียบของรัฐบาลพรรค LDP และทุนผูกขาดก็ตาม แต่ก็ยังมีความมั่นคงในการเดินไปในแนวทางเพื่อปฏิรูปองค์การประชาธิปไตยของขบวนการแรงงานญี่ปุ่นต่อไป

ความพยายามก่อตั้งแนวหน้าเอกภาพก้าวหน้า

CTU-UF ได้พยายามที่จะก่อตั้งแนวหน้าเอกภาพก้าวหน้าขึ้น ในปี 1980 พรรคสังคมนิยมญี่ปุ่นลงนามในข้อตกลงกับพรรคโคเมอิ ในแผนจัดตั้งรัฐบาลผสม เพื่อหลีกเลี่ยงความพ่ายแพ้ในการเลือกตั้ง นี่เป็นผลที่พรรคสังคมนิยมญี่ปุ่นพยายามที่จะทำให้เรื่องสำคัญ ๆ ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของตนเพื่อเอาชนะเสียงโหวตพรรคโคเมอิ (เป็นองค์การศาสนา) แผนจัดตั้งรัฐบาลผสม พรรคสังคมนิยม – โคเมอิ ได้สร้างหลักทางการเมืองที่จะกีดกันพรรคคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่น และให้การสนับสนุนการรักษาสนธิสัญญาความมั่นคงญี่ปุ่น-สหรัฐฯ (เสาหลักของการรุกราน ปฏิกริยา และการดำรงอยู่ของกองกำลังติดอาวุธ ที่เรียกกันว่า กองกำลังป้องกันตนเอง (Self Defense Force : SDF.) ซึ่งเป็นการละเมิดรัฐธรรมนูญ) ก่อนที่จะมีการลงนามในข้อตกลงระหว่างทั้ง 2 พรรค พรรคโคเมอิได้ลงนามในข้อตกลงร่วมกันกับพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย (พรรคอนุรักษนิยม 2) มาก่อนเกี่ยวกับแผนการจัดตั้งรัฐบาลผสม มีความแตกต่างขั้นพื้นฐานเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ระหว่าง

ข้อตกลงระหว่างพรรค โคเมอิ-พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย และนโยบายของ LDP ทั้งนี้ก็เพราะว่าแผนการได้ให้การสนับสนุนการรักษาสนธิสัญญาความมั่นคงญี่ปุ่น-สหรัฐฯ โดยอย่างความไม่ถูกต้องของรัฐธรรมนูญ ยอมรับเงินบริจาคเพื่อใช้ในการเมืองจากธุรกิจขนาดใหญ่ ดังนั้นพรรคสังคมนิยมจึงได้ตกลงสู้กับขวาในพลังทางการเมืองผสมระหว่าง SPJ - พรรคโคเมอิ-DSP และปล่อยให้พรรคโคเมอิทำหน้าที่เป็นตัวกลาง

แผนการปฏิรูปองค์การใหม่ของแนวหน้าแรงงานที่เอียงขวานั้นใกล้เคียงกับแนวหน้าที่เอียงขวาทางการเมือง ภายหลังการเลือกตั้งทั่วไปในปี 1979 ผู้นำของ โคเมอิ (สมาพันธ์แรงงานญี่ปุ่น) ได้ประกาศว่ามีความจำเป็นที่จะต้องสนับสนุนความเป็น "เอกภาพ" ของแนวหน้าแรงงานในฐานะที่เป็นตัวเชื่อมในสายโซ่ ของการกระทำที่สำคัญ สำหรับการปฏิรูปองค์การใหม่ในวงเวียนทางการเมือง มิซูโฮะ โทมิซูกะ เลขาธิการทั่วไปของโซเฮียวได้กล่าวเมื่อมกราคม 1981 ว่ายุทธศาสตร์ของ โซเฮียว คือ การสนับสนุนความเป็นเอกภาพของแรงงาน เพื่อให้รัฐบาลผสม SPJ - พรรคโคเมอิ เป็นจริงขึ้นมา กล่าวสั้น ๆ แล้วทั้ง โคเมอิ และโซเฮียวต่างผลักดันความคิดของแนวหน้าที่เอียงขวาทางการเมืองจากด้านแรงงานและกำหนดสิ่งนี้ต่อกรรมการและสหภาพแรงงาน ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของอิทธิพลที่เป็นอันตรายในการผูกมัดกรรมการให้

สนับสนุนพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่งเป็นการเฉพาะ

อย่างไรก็ตามสถานการณ์ในญี่ปุ่นต้องการการเคลื่อนไหวที่เรียกว่า "การเปลี่ยนแปลงที่ก้าวหน้าในทางการเมือง" ซึ่งจำเป็นต้องเดินหน้าต่อไปทั้ง ๆ ในความจริงแล้ว SPJ และโซเฮียวได้ก้าวไปอยู่ทางฝ่ายขวาแล้ว ในปัจจุบันทั้งองค์การและบุคคลทั่วไปได้เริ่มต้นร่วมมือกันในสภาเพื่อเอกภาพก้าวหน้าทั่วประเทศ โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในทัศนะทางการเมืองแต่อย่างใด CTU - UF กล่าวว่าได้ดำเนินการอย่างสุดกำลังเพื่อการเคลื่อนไหวนี้ ประดุจหนึ่งเป็นบทบาทสำคัญในนั้น CTU - UF ได้เผชิญหน้ากับสาเหตุสำคัญที่ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน และได้ชูธง เอกภาพก้าวหน้าให้สูงขึ้น ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของกรรมกรและประชาชน ด้วยความร่วมมือกับพลังทางการเมืองทั้งหลาย และเอกชนทุกคนเพื่อเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ก้าวหน้าในการเมืองญี่ปุ่น CTU - UF ได้พยายามต่อสู้เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ก้าวหน้า 3 ประการ ดังนี้คือ.-

- 1) ยกเลิกสนธิสัญญาพันธมิตรทางทหารญี่ปุ่น-สหรัฐฯ ซึ่งเป็นเสาหลักของการเมืองปฏิกริยา
- 2) ให้มีการควบคุมทางประชาธิปไตยต่อทุนผูกขาด

3) คัดค้าน การเมืองปฏิกิริยา และดำเนิน
ประชาธิปไตยในรัฐสภา

ผลประโยชน์ของกรรมกรและประชาชน
จะไม่ได้รับการพิทักษ์รักษา เว้นแต่การเคลื่อนไหวของ CTU-UF จะได้มีการพัฒนาไปอย่าง
รวดเร็ว ทั้งนี้ก็เพราะว่า ศูนย์กลางแห่งชาติที่

ดำรงอยู่ทั้งหลายได้หันไปสู่การเอียงขวาทั้งหมด
CTU-UF ได้เข้ามาทำหน้าที่แทนและพยายาม
พัฒนาขบวนการแรงงานญี่ปุ่นที่มีประเพณีการ
ต่อสู้ในฐานะแกนกลางที่เป็นตัวแทนของอนาคต
ญี่ปุ่น

